

Det har så også været dækkende for forløbet af forhandlingerne fra førstebehandling og til nu. Bortset fra aftaler om politi, sundhed og førtidspension og enkelte andre forslag er der tale om højrøde forslag.

Vi står over for en regering, der ikke har mod til den nødvendige omlægning af dansk økonomi. Vi ved udmærket godt, at regeringen er i lommen ikke alene på SF, men også på Enhedslisten, når det gælder beskatning af borgernes indkomster og af borgernes pensioner, eller når det gælder om at genere boligejere og bilejere. Det er følger af pinsepakken.

Vi har så nu yderligere måttet konstatere, at regeringen er faldet tilbage til helt traditionelle socialdemokratiske dyder, nemlig at løse alle problemer gennem flere offentlige udgifter og tilsvarende nye byrder på private virksomheder.

Regeringen besidder en fundamentalt manglende forståelse for, at finansieringen af et velfærdssamfund og de goder, vi bevilger hinanden, kun kan skabes ét sted, nemlig i private virksomheder. Hvorfor tror regeringen, at man kun kan forbedre et velfærdssamfund ved at opkræve flere af borgernes penge i stedet for at sikre effektivitet, produktivitet og dynamiske bevillingssystemer?

Hvad skal regeringen med fine målsætninger, når der hverken er ønsker om eller politisk kraft i regeringen til at efterleve egne målsætninger og løfter?

Nu tillader taletiden jo ikke, at jeg kommer ind på alle løftebrud. Lad os nøjes med et par enkelte:

F.eks. udsendte statsministeren en pressemeddelelse efter sidste valg i marts 1998, hvor han gav et løfte til den danske befolkning. Statsministeren lovede, at i det regeringsgrundlag, der var under udarbejdelse, ville regeringen ikke øge arbejdsgivernes lønomkostninger i det kommende par år. Derimod, sagde statsministeren, ville regeringen tilrettelægge en samlet økonomisk politik, så det danske samfund og dansk erhvervslivs konkurrenceevne samlet set forbedres.

Men hvad er det så for en økonomisk politik, regeringen har ført, og hvad er det for forslag, man har bygget ind i finansloven for 2000? Jo, indtil nu har danske virksomheder tabt 11 pct. markedsandele på vores eksportmarkeder, og vi har tabt 17 pct. på hjemmemarkedet siden 1993. Nu svigter regeringen statsministerens løfter ved yderligere at forringe virksomheder-

nes konkurrenceevne ved at pålægge dem mere end 3 mia. kr. i nye skatter og afgifter næste år, og heraf er mere end 1 mia. kr. nye arbejdsgiveromkostninger for private arbejdsgivere.

På samme måde lovede regeringen i »Danmark år 2005«, som regeringen publicerede i 1997, at der kun ville blive ansat én i offentlig beskæftigelse, for hver gang der bliver ansat to i private job. Men næste år forventer regeringen nu 8.000 flere offentligt ansatte og 0 flere i private virksomheder. Heroverfor står yderligere, at vismændene forventer, at antallet af personer i privat beskæftigelse samlet vil falde med 33.000 personer i år 2000 og år 2001, og at den offentlige beskæftigelse i samme periode vil stige med 14.000, altså at der skal fyres to i private virksomheder, for hver gang der ansættes én i offentlig beskæftigelse.

Regeringen har da også allerede måttet ændre sine egne forudsætninger, idet regeringens mål, at det offentlige forbrug kun må stige med 1 pct., ikke holder. Regeringen indrømmer nu i Økonomisk Oversigt fra 7. december i år, at væksten i det offentlige forbrug nok bliver på 1,2 pct., altså allerede en overskridelse af de centrale forudsætninger på 20 pct.

Alt dette skal finansieres med nye skatter eller afgiftsforhøjelser oven i de 73, som regeringen har gennemført siden sin tiltrædelse i 1993. Det er Socialdemokratiets yndlingsbeskæftigelse at bruge andre folks penge.

Det er derfor, vi i Venstre har sagt: Nu må det være nok. Og det har vi sagt ganske klart. Vi ønsker et skattestop. Danskerne har verdensrekord i skattebyrder. Det kan ikke passe, at skatterne skal blive ved med at stige. Venstre ønsker en fortsat udvikling af velfærdssamfundet, men vi nægter at anerkende, at skatter og afgifter skal sættes op, hver gang en ny opgave skal finansieres.

Venstres krav om skattestop har affødt voldsomme angreb fra regeringen. Disse angreb har kun bekræftet, at det er afgørende nødvendigt at indføre et skattestop, for regeringens heftige kritik af kravet om et skattestop afslører jo, at regeringspartierne har til hensigt at sætte skatterne i vejret. Det er her, vi har kernen i problemet: Regeringen har planer om fortsatte skattestigninger, og derfor giver det en vældig ophidselse, at Venstre lover at arbejde for et skattestop.

Da vi i Venstre afgav løftet om skattestop, var der mange, der havde travlt med at fortælle, at det var da alt for svagt; at tænke sig, at vi